

انجیل و کلیسا

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: غلاطیان باب ۶ آیات ۱ تا ۱۰؛ متی باب ۱۸ آیات ۱۵ تا ۱۷؛ اول قرنتیان باب ۱۰ آیه ۱۲؛ رومیان باب ۱۵ آیه ۱؛ یوحنا باب ۱۳ آیه ۳۴؛ لوقا باب ۲۲ آیه ۳.

آیه حفظی: «خلاصه بقدری که فرصت داریم، با جمیع مردم احسان بنماییم، علی‌الخصوص با اهل بیت ایمان» (غلاطیان باب ۶ آیه ۱۰).

برخی از کشاورزان تصمیم گرفتند که بزرگترین سبزیجات را برای خودشان نگه دارند و سبزیجات کوچک را به عنوان بذر بکارند. پست از چندین کشت و برداشت آنها دریافتند که طبیعت نیز در عوض محصولی کم ببار آورده است. گر چه مصیبت بار بود ولی کشاورزان درس مهمی از قانون طبیعت آموختند.

«آنها نمی توانستند بهترین چیزهای زندگی را برای خود داشته باشند و از باقی مانده ها به عنوان بذر استفاده کنند. قانون زندگی چنین حکم می کند که هر چه بکاری همان بدروی. «به معنای دیگر، کاشتن سبزیجات کوچک همچنان رایج می باشد. ما چیزهای بزرگ زندگی را برای خود نگه می داریم و ته مانده ها را می کاریم. ما انتظار داریم که بواسطه پیچ و تاب قوانین روحانی، خواسته های خودخواهانه ما اجر غیر خودخواهانه بهمراه داشته باشد.» - برگرفته از مرجع زیر.

International Student Fellowship Newsletter, March 2007

پولس این اصل را در غلاطیان باب ۶ آیات ۱ تا ۱۰ اعمال می کند. در عوض اینکه اعضای کلیسا یکدیگر را «نیش بزنند و بلعند» (غلاطیان باب ۵ آیه ۱۵)، کلیسا باید مکانی باشد که در آن روح، ما را هدایت کند به طوری که دیگران بر ما ارجحیت داشته باشند. (خوشبختانه این روح ایثار و از خودگذشتگی در آداب زندگی مردم خاورمیانه وجود

دارد). با این شناخت که «از طریق فیض نجات یافته ایم»، بدین جهت این شناخت باید ما را در نحوه رفتارمان با دیگران، فروتن، صبورتر و دلسوزتر نماید.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۲۳ سپتامبر آماده شوید.

۱۷ سپتامبر

یکشنبه

احیای انحطاط یافتگان

در حالی که پولس انتظاراتی متعالی برای ماهیت زندگی مسیحی دارد (غلاطیان باب ۵ آیه ۱۶)، اندرز او به ایمانداران در غلاطیان باب ۶ آیه ۱ نیز به گونه ای مفرح بخش، واقع گرایانه می باشد. انسانها کامل نیستند و حتی مؤمن ترین مسیحیان نیز در برابر اشتباه مصون نمی باشند. در زبان یونانی، سخنان پولس در غلاطیان باب ۵ آیه ۱۶ نشان می دهند که او وضعیتی را پیش بینی می کند که به احتمال زیاد در کلیسا رخ خواهد داد. پولس به غلاطیان توصیه هایی عملی درباره چگونگی برخورد با چنین موقعیت هایی ارائه می دهد.

مسیحیان باید در صورت سقوط ایمانداری دیگر در رفتار گناه آلود، چگونه واکنش نشان بدهند؟ غلاطیان باب ۶ آیه ۱، متی باب ۱۸ آیات ۱۵ تا ۱۷.

ما برای بهرمندی از نصیحت پولس در غلاطیان باب ۶ آیه ۱، باید نوع دقیق وضعیتی را که پولس در ذهن دارد، درک کنیم. این در مورد دو واژه ای است که در نیمه نخست جمله بکار برده شده اند. واژه اول گرفته شده یا مستولی است. از نظر تحت اللفظی به معنای «کشف و شناسایی شدن، چیره و قبضه شدن یا غافلگیر شدن» می باشد. موضوع و نکات متفاوت مربوط به این واژه نشان می دهند که پولس دو جنبه را در ذهن داشت. این نه تنها به ایمانداری که، ایماندار دیگری را در حین عملی خلاف «می گیرد» بلکه همچنین به روندی که فرد خود را بواسطه رفتاری (امثال سلیمان باب ۵ آیه ۲۲ را ببینید) که در بهترین شرایط از انجام آن خودداری می نمود، اشاره می کند.

احتمال اینکه تلافی که پولس از آن سخن می گوید عمدی نباشد، از اصطلاحی که بکار می برد، آشکار است. واژه ترجمه شده بصورت «خطا» یا «گناه» که از واژه یونانی paraptoma می آید، به گناه عمدی اشاره نمی کند بلکه در عوض به اشتباه، لغزش یا گامی نادرست اشاره دارد. مورد دوم با توجه به نظریات پیشین پولس در مورد با روح «رفتار کردن»، معنای خاصی می دهد. اگر چه این به هیچ وجه اشتباه فرد را تبرئه نمی کند، این را به روشنی نشان می دهد که پولس با موردی از گناه جسورانه سروکار ندارد (اول قرنطیان باب ۵ آیات ۱ تا ۵).

واکنش مناسب در چنین شرایطی نباید مجازات، محکومیت یا طرد و تکفیر کردن باشد بلکه باید احیا و ترمیم باشد. واژه یونانی ترجمه شده بصورت «بازسازی»، katartizo. به معنی «نوسازی» یا «درست کردن» می باشد. در عهد جدید در مورد «تعمیر» توره‌های ماهیگیری (متی باب ۴ آیه ۲۱) بکار برده شده است و روند جا اندازی استخوان شکسته را در مفهوم پزشکی در ادبیات یونانی توصیف می کند. به همان صورت که ما دیگر ایمانداران را که ممکن است زمین بخورند و پایشان بشکند را رها نمی کنیم، به عنوان اعضای بدن مسیح، ما باید برای برادران و خواهران در مسیح که ممکن است در مسیرمان بسوی ملکوت خدا لغزش و زمین خورده اند را با ملایمت سرپرستی کنیم.

چرا ما اغلب بجای انجام متی باب ۸۱ آیات ۵۱ تا ۷۱، در مورد فردی که از او خشمگین هستیم به بدی سخن می گوئیم و اجازه می دهیم که خشم مان علیه آن فرد بجوش بیاید و حتی نقشه انتقام می کشیم؟

۱۸ سپتامبر

دوشنبه

از وسوسه برحذر باشید

«ناتان به داود گفت، آن مرد تو هستی» (اول سموئیل باب ۱۲ آیه ۷).

جدیت سخنان پولس در غلاطیان باب ۶ آیه ۱ برای محافظت از زندگی خودمان است تا مبادا ما نیز گرفتار وسوسه بشویم و این موضوع مهم نباید نادیده گرفته بشود. اشاره به ضرورت و نگرانی شخصی میتواند در اندرز پولس دیده شود - بطریقی که او درخواست خویش را عرضه میدارد. واژه ترجمه شده بصورت «ملاحظه کردن» یا «مواظب بودن» بطور دقیق یعنی «با دقت نگاه کردن» یا «توجه دقیق داشتن» می باشد (رومیان باب ۱۶ آیه ۱۷ را با فیلیپیان باب ۲ آیه ۴ مقایسه کنید). بنابراین آنچه پولس از نظر ادبی می گوید این است که «بدقت مراقب خود باشید» مبادا گناه بطور غافلگیر کننده شما را گرفتار سازد. پولس برای برجسته نمودن این هشدار، در نیمه نخست غلاطیان باب ۶ آیه ۱ از دوم شخص جمع («همه شما یا شماها») به دوم شخص مفرد (تو) در نیمه دوم آیه تغییر جهت می دهد. این هشدار کلی نیست که برای تمامی جماعت کلیسا صدق کند؛ بلکه هشدار شخصی خطاب به تک تک افراد درون کلیسا می باشد.

پولس صراحتاً به ماهیت وسوسه ای که غلاطیان را نسبت به آن هشدار می دهد اشاره نمی کند. شاید او خطایی خاص را در ذهن نداشت و در واقع به خطرات گناه هر چه که باشد و اینکه آن‌ها یکدیگر را اصلاح کنند، اشاره می کرد. در عین حال سخنان او در غلاطیان باب ۵ آیه ۲۶، مخالف با «متکبر شدن یا خود بزرگ بینی» را نشان می دهد که

او آنها در برابر این احساس هشدار میدهد که نسبت به اصلاح کنندگان از خود برتری و نخوت روحانی نشان ندهند.

چرا پولس نیاز داشت که به غلاطیان در مورد غرور روحانی هشدار بدهد؟ اول قرنتیان باب ۱۰ آیه ۱۲، متی باب ۲۶ آیه ۳۴ و دوم سموئیل باب ۱۲ آیات ۱ تا ۷ را ببینید.

یکی از بزرگترین خطراتی که گام برداشتنهای مسیحی را تهدید می کند، احساس غرور روحانی است که باعث می شود که ما فکر کنیم به نوعی در برابر ارتکاب به برخی از گناهان مصون هستیم. واقعیت عاقلانه این است که همه ما طبیعت گناهکار یکسانی داریم - طبیعی که در مغایرت با خدا قرار دارد. از این رو، بدون قدرت بازدارنده روح خدا، بسته به شرایط، امکان لغزش و ارتکاب به هر گناهی را داریم. چنین آگاهی از هویت واقعیمان خارج از مسیح می تواند ما را از سقوط در گناه خود برتر بینی روحانی حفظ نماید و همچنین می تواند ما را کمک کند تا با افرادی که لغزش میخورند همدردی بیشتری داشته باشیم.

شما چند مرتبه دیگران را (شاید حتی در قلبتان) برای گناهی که انجام می دهند، (که خود روزی مرتکب شده بودید)، محکوم کرده اید؟

۱۹ سپتامبر

سه شنبه

متحمل شدن بار سنگین مسئولیت (غلاطیان باب ۶ آیات ۲ تا ۵)

پولس علاوه بر احیای افرادی که در خطا سقوط کرده بودند چه دستورالعمل های دیگری به ایمانداران در غلاطیه می دهد؟ (غلاطیان باب ۶ آیات ۲ تا ۵؛ رومیان باب ۱۵ آیه ۱ و متی باب ۷ آیه ۱۲ را نیز ببینید).

واژه «بار» در غلاطیان باب ۶ آیه ۵ از واژه یونانی baros ترجمه شده است. این واژه از نظر ادبی به وزنی سنگین یا باری اشاره دارد که فردی باید برای مسافتی طولانی حمل می نمود. اگر چه با گذشت زمان، این واژه به استعاره ای برای انواع سختی ها و مشکلات از جمله بار کار

روزانه دراز مدت در هوایی گرم تبدیل شده است (متی باب ۲۰ آیه ۱۲). در حالی که موضوع بدیهی دستور پولس به «متحمل شدن بار یکدیگر» بطور حتم شامل لغزش های اخلاقی دیگر ایمانداران که در آیه پیش از آن اشاره شد، می باشد. مفهوم تحمل باری که او در ذهن دارد بسیار گسترده تر می باشد. دستورالعمل های پولس چندین بینش روحانی در مورد زندگی مسیحی نمایان می سازند که نباید نادیده گرفته شوند.

نخست همانطور که تیموتی جورج (Timothy George) بیان می کند، «تمام مسیحیان بارهایی دارند. نوع بارهای ما با توجه به آنچه که خدا برای زندگی ما مقدر فرموده، در اندازه و شکل متفاوت خواهند بود. برای برخی این بار سنگین، وسوسه و عواقب لغزش اخلاقی است، همانطور که در اینجا در آیه ۱ بیان گردید. برای دیگران ممکن است ناراحتی جسمی یا اختلال روانی و یا بحران خانوادگی یا عدم اشتغال و یا ظلم شیطانی یا ازدحام چیزهای دیگر باشد؛ اما هیچ مسیحی از بار معاف و استثنای نیست.» - Galatians, p. ۴۱۳

دوم اینکه، خدا قصد ندارد که ما تمام بارهایمان را به تنهایی به دوش بکشیم. متأسفانه، ما اغلب بیشتر مایلیم به دیگران در تحمل بارهایشان کمک کنیم، بیشتر از آنچه اجازه بدهیم آنها نیز ما را یاری کنند. پولس این رفتار به خودمتمکی بودن (غلاطیان باب ۶ آیه ۳) را به عنوان غرور انسانی محکوم می کند، وقتی که ما از اعتراف به این که ما نیز نیازها و نقاط ضعفی داریم، اجتناب می ورزیم. چنین غروری نه تنها ما را از آرامش دیگران محروم می سازد بلکه همچنین دیگران را از تحقق مأموریتی که خدا آنها را به انجامش فراخوانده است باز می دارد.

در نهایت، خدا ما را فرا می خواند که بارهای دیگران را متحمل بشویم، زیرا از طریق اعمالمان است که آسایش و آرامش خدا آشکار می شود. این مفهوم بر پایه این واقعیت ساخته شده است که کلیسا بدن مسیح می باشد. تصویری از این در سخنان پولس وجود دارد، «لیکن خدایی که تسلی دهنده افتادگان است، ما را به آمدن تپس تسلی بخشید» (دوم قرنتیان باب ۷ آیه ۶). توجه داشته باشید که «آسایش و تسلی خدا از طریق دعاها و خصوصی و منتظر خداوند بودن به پولس داده نشد بلکه از طریق همراهی او با یک دوست و از طریق مژده انجیل بود که او آورد.

«دوستی بشری که ما در آن بار یکدیگر را بدوش می کشیم، بخشی از هدف خدا برای قومش می باشد.» - جان آر. دابلیو. اسکات، پیام غلاطیان صفحه ۱۵۸.

John R. W. Stott, *The Message of Galatians*, p. 158

چه چیزی شما را از خواستن کمک باز می دارد - غرور، شرم، عدم اطمینان، احساس خوداتکایی؟ اگر شما احساس نیاز می کنید چرا نباید کسی را که به او اطمینان دارید بیابید و از وی بخواهید در مشکلات شما شریک بشود؟

شریعت مسیح (غلاطیان باب ۶ آیات ۲ تا ۵)

پولس تحمل بار را با کامل شدن شریعت مسیح مرتبط می سازد. منظور او از گفتن شریعت مسیح چیست؟ غلاطیان باب ۵ آیه ۱۴، باب ۶ آیه ۲؛ یوحنا باب ۱۳ آیه ۳۴؛ متی باب ۲۲ آیات ۳۴ تا ۴۰.

استفاده پولس از عبارت «شریعت مسیح» (ton nomon tou Christou) در هیچ کجای دیگر کتاب مقدس دیده نمی شود، اگر چه او در اول قرنیتیان باب ۹ آیه ۲۱ از اصطلاحی مشابه استفاده می کند (ennomos Christou). منحصر بفرد بودن این عبارت باعث بوجود آمدن تفاسیر مختلفی شده است. برخی به اشتباه چنین استدلال می کنند که این گواهی بر این است که شریعت خدا که در کوه سینا داده شد با شریعتی متفاوت یعنی با شریعت مسیح جایگزین شده است. برخی دیگر ادعا می کنند که واژه شریعت در واقع به معنی یک «اصل» عمومی می باشد (رومیان باب ۷ آیه ۲۱ را ببینید)، یعنی ما در تحمل بارهای دیگران پیرو الگوی عیسی هستیم. در حالی که تفسیر دوم از محاسنی برخوردار است، موضوع و اصطلاحات یکسان آن با غلاطیان باب ۵ آیه ۱۴ نشان می دهند که «کامل شدن شریعت مسیح» اشاره ای دیگر به کامل شدن شریعت اخلاقی از طریق محبت می باشد. پولس پیشتر در رساله اش نشان داد که احکام اخلاقی با آمدن مسیح باطل نشدند. در عوض شریعت اخلاقی تفسیر شده از طریق محبت همچنان به ایفای نقشی مهم در زندگی مسیحی ادامه می دهند. این خلاصه آن چیزی است که عیسی در طول رسالت زمینی خویش تعلیم داد و همچنین در مدت زندگی و حتی در مرگش آنرا بکمال رساند. ما در تحمل مشکلات دیگران، تنها قدم های عیسی را دنبال نمی کنیم بلکه همچنین شریعت را کامل می کنیم.

موضوع دیگری که در این آیات مطرح می شود، تناقض آشکار میان غلاطیان باب ۶ آیه ۲ و باب ۶ آیه ۵ می باشد. اگر چه این مشکل وقتی که متوجه می شویم پولس از دو واژه متفاوت برای توصیف دو موقعیت مختلف استفاده کرده است، رفع می شود. همانطور که تاکنون دیده ایم، واژه (بار) در آیه ۲ (baros)، به باری سنگین که باید برای مسافتی طولانی حمل می شد، اشاره دارد. با این حال واژه phortion در آیه ۵ به بار یک کشتی، کوله پشتی یک سرباز و یا حتی نوزادی در رحم اشاره دارد. در حالی که بارهای پیشین می توانند کنار گذاشته شوند اما در مورد بارهای دوم چنین نمی باشد. یک مادر باردار می بایست خود، فرزندش را حمل کند. همانطور که این مثال نشان می دهد، بارهایی وجود دارند که دیگران می توانند در تحملشان به ما کمک کنند اما بارهایی

هستند که هیچ انسان دیگری نمی تواند برای ما آنها را بدوش بکشد، از جمله بار وجدانی گناهکار، رنج و مرگ. برای اینها ما باید تنها به کمک خدا تکیه کنیم (متی باب ۱۱ آیات ۲۸ تا ۳۰).

در حالی که شما می توانید برای برخی از بارها کمک از طرف دیگران دریافت کنید، اما بعضی از آنها را باید تنها به نزد خداوند ببرید. چگونه می توانید بیاموزید چیزهایی را که خود به تنهایی قادر به تحملشان نیستید به خداوند بدهید؟

۲۱ سپتامبر

پنجشنبه

کاشتن و درو کردن (غلاطیان باب ۶ آیات ۶ تا ۱۰)

در غلاطیان باب ۶ آیه ۷، واژه ترجمه شده بصورت «استهزا» (mukterizo)، تنها در اینجا در عهد جدید بکار رفته است، اگر چه اغلب در ترجمه یونانی عهد قدیم دیده می شود. این واژه دقیقاً به معنای «تحقیر نمودن» است. در عهد قدیم معمولاً به خوار شمردن انبیا خدا اشاره دارد (دوم تواریخ باب ۳۶ آیه ۱۶، ارمیا باب ۲۰ آیه ۷ و حتی یکبار برای توصیف آشکار طغیان نسبت به خدا بکار رفته است (حزقیال باب ۸ آیه ۱۷). منظور پولس این است که مردم ممکن است خدا را نادیده بگیرند و یا حتی به فرمانهایش بی احترامی کنند، اما آنها نمی توانند خدا را گول بزنند. او داور نهایی می باشد و آنها در پایان باید بهای اعمال خود را پرداخت کنند.

غلاطیان باب ۶ آیه ۸ را بخوانید. منظور پولس در اینجا چیست؟ چه نمونه هایی می توانید در کتاب مقدس از شخصیت هایی که برای جسم یا برای روح می کارند بیابید؟ (برای مثال اعمال رسولان باب ۵ آیات ۱ تا ۵، لوقا باب ۲۲ آیه ۳، دانیال باب ۱ آیه ۸، متی باب ۴ آیه ۱ را ببینید).

تشبیه و مَثَل پولس درباره کاشتن و درو کردن منحصر بفرد نمی باشد. این یک واقعیت زندگی است که در بسیاری از ضرب المثل های باستانی بیان شده است. اگر چه، آنچه که اهمیت دارد چگونگی استفاده پولس از آن در برجسته نمودن نظریات پیشینش در مورد جسم و روح می باشد. جیمز دی. جی. دان (James D. G. Dunn) می نویسد، «معادلی امروزی این است که ما آزادی انتخاب داریم اما در انتخاب عواقب تصمیماتمان آزاد نیستیم.» - غلاطیان صفحه ۳۳۰.

Galatians, p. 330

اگر چه خدا همیشه ما را از عواقب زمینی گناهانمان نجات نمی دهد، لیکن نباید از ناامیدی نسبت به انتخاب های بدی که داشته ایم مغلوب بشویم. می توانیم خوشحال باشیم که خدا گناهان ما را بخشیده است و ما را به عنوان فرزندان خویش پذیرفته است. ما باید بر روی فرصت هایی که اکنون داریم برای سرمایه گذاری در چیزهایی که برداشتی آسمانی را به همراه خواهند داشت تمرکز کنیم.

در ضمن، غلاطیان باب ۶ آیه ۱۰ این نکته را نشان می دهد که «اصول اخلاقی مسیحی تمرکزی دوگانه دارند: یکی جهانی که مورد استقبال همه است، با جمیع مردم احسان بنماییم و دیگری ویژه و خاص می باشد، علی الخصوص با اهل بیت ایمان». درخواست جهان شمول پولس بر پایه این حقیقت بود که همه مردم در همه جا در تصویر خدا خلق شده اند و از این رو در نظر خدا بی نهایت با ارزش هستند. هر زمان که مسیحیان این داده اصلی مکاشفه کتاب مقدس را فراموش کرده اند، بطور اجتناب ناپذیر قربانی گناه نژاد پرستی، تبعیض جنسی، قبیله گرایی، تبعیض طبقاتی و هزاران تعصب و عدم تحمل عقاید مخالف دیگری که اجتماع بشری را از آدم و حوا تا امروزه تحت تاثیر قرار داده اند، شده اند.» - تیموتی جورج، غلاطیان صفحه ۴۲۷ و ۴۲۸.

Timothy George, Galatians, pp. 427, 428

شما یا برای خوبی و یا برای بدی می کارید. به خودتان بنگرید. چه نوع محصولی درو خواهید نمود؟

۲۲ سپتامبر

جمعه

تفکری فراتر: «روح خدا شرارت را تحت کنترل وجدان نگه می دارد. زمانی که انسان خود را بالاتر از تأثیر روح تمجید می کند، محصولی از شرارت را درو می کند. روح بر چنین فردی کمترین تأثیر را برای اجتناب وی از کاشتن بذرهای نافرمانی دارد. هشدارها قدرت کمتری بر او دارند. او به تدریج ترس خود را از خدا از دست می دهد. برای جسم می کارد و در نتیجه فساد برداشت خواهد نمود. زمان برداشت بذری که خود کاشته فرا رسیده است. او فرمان های مقدس خدا را تحقیر می کند. قلب جسمی وی به قلبی سنگی تبدیل می شود. مقاومت در برابر حقیقت او را گرفتار شرارت می کند. به این دلیل که بشر بذر شرارت را کاشت است که بی قانونی، جرم و خشونت در جهان پیش از طوفان بوجود آمد.

«همه باید نسبت به اهریمن که جان بواسطه او هلاک میگردد هشیار باشند. این به خاطر هیچیک از حکمهایی نیست که خدا بر علیه انسان صادر نموده است. او بشر را از نظر روحانی نابینا نمی کند. خدا برای قادر ساختن بشر به تشخیص حقیقت از خطا نور و شواهد کافی ارزانی داشته است. اما او بشر را به دریافت حقیقت وادار نمی کند. او

بشر را در انتخاب خوبی یا بدی آزاد می گذارد. اگر بشر یکبار در برابر شواهدی که برای هدایت عقیده اش به جهت درست کافی هستند، مقاومت نماید و بدی را انتخاب نماید، بار دوم اینکار را آسانتر انجام خواهد داد. بار سوم نیز او با اشتیاق بیشتری خود را از خدا دور خواهد ساخت و قرار گرفتن در سمت شیطان را انتخاب خواهد کرد. و او به این روند ادامه خواهد داد تا در شرارت باقی بماند و دروغی را که به عنوان حقیقت اجر نهاده را باور کند. مقاومت او محصولی را ببار آورده است. « - الن جی. وایت، کتاب مقدس تفسیری ادونتیستهای روز هفتم جلد ششم صفحه ۱۱۱۲ .

Ellen G. White Comments, The SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 1112

سوالاتی برای بحث

۱. در مفهومی عملی، اصلاح ایماندار دیگری که مرتکب گناه شده است، در واقع به چه معنی می باشد؟ طبیعت گناه مرتکب شده به چه روش هایی روند اصلاح را تحت تأثیر قرار می دهد؟ آیا ترمیم به این معنی است که همه چیز مانند گذشته خواهد شد؟ در این باره به بحث پردازید.
۲. از آنجایی که بارهایی وجود دارند که مردم باید خود متحمل بشوند (غلاطیان باب ۶ آیه ۵)، یک ایماندار چگونه تشخیص می دهد که باید به فردی کمک کند؟
۳. کلیسای شما چگونه دستورالعمل های پولس در باب ۶ غلاطیان را قیاس میکند؟ شما شخصاً برای ایجاد تغییری مثبت، چه کاری می توانید انجام بدهید؟

خلاصه: نشان حضور خدا در میان امت خویش در روح مسیحانه است که درون کلیسا هویدا میشود. و این نشان میتواند از طریق بخشش و احیا به کسانی که خطا ورزیده اند با چگونگی کمک به یکدیگر در مشقات متجلی گردد. و نیز با مشارکت در اعمال خودخواسته مهرآمیز نه تنها با همکیشان خود بلکه با بی ایمانان بروز میکند.